

ТАВРІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ В. І. ВЕРНАДСЬКОГО

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

III-IV КОНГРЕС СХОДОЗНАВЦІВ

до 150-ї річниці від дня народження Агатангела Кримського

Частина I

23–24 грудня 2020 р.

Видавний дім
«Гельветика»
2020

УДК 008(1-11)(063)

Т 66

НАУКОВИЙ КОМІТЕТ:

Володимир Казарін – професор (Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського);
Олексій Хамрай – професор (Інститут сходознавства імені А. Кримського НАН України);
Ольга Мавріна – доцент (Інститут сходознавства імені А. Кримського НАН України);
Marzea Godzinska – PhD (University of Warsaw);
Уміт Ілдиз – PhD, доцент (Посольство Республіки Туреччина в Україні, атташе з питань освіти);
Костянтин Комісаров – PhD, доцент (Київський університет імені Бориса Грінченка);
Ірина Дрига – PhD, доцентка (Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського);
Мехмет Челенк – PhD, доцент (Університет Улудаг);
Озкул Чобаноглу – PhD, доцент (Університет Хаджеттепе);
Ібрагім Шахін – PhD, доцент (Егейський університет);
Хакан Кириллі – PhD, доцент (Університет Бількент);
Наріс Сейдаметова – PhD, доцент (Стамбульський університет);
Таміла Сеїтг'яєва – PhD, старший викладач (Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського).

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ:

Бессараб Олександр Володимирович – в.о. завідувача кафедри східної філології ННІ філології та журналістики Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;
Дрига Ірина Миколаївна – доцентка кафедри східної філології ННІ філології та журналістики Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;
Сеїтг'яєва Таміла Ренатівна – старший викладач кафедри східної філології ННІ Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;
Колега Юрій – інспектор кафедри східної філології ННІ філології та журналістики Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського.

Т 66 III-IV Конгрес сходознавців (до 150-ї річниці від дня народження Агатангела Кримського): Збірник матеріалів м. Київ, 23–24 грудня 2020 р. – Київ: Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, 2020. – Ч. 1. – 184 с.

ISBN 978-966-992-356-1

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на III-IV Конгрес сходознавців (до 150-ї річниці від дня народження Агатангела Кримського), який відбувся на базі Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського 23–24 грудня 2020 р.

УДК 008(1-11)(063)

ISBN 978-966-992-356-1

© Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, 2020

НАПРЯМ І. Д.
Stephan Theilig
A linked history.
and the Islamic w

Гахреманіфар
Персоналії лікаря

Дергачева Л. Е.
О находке дирха
в Арцизском райо

Іванова Т. Ю.,
Сучасні підходи
у шкільному кул

Кравець М. С.
Інформаційний с
аксіологія пробл

Лікарчук Д. С.
Легізм як чинни

Мельник М. Т.
Символізм в кос

Панишко С. Д.
Технологія тадж
у XIV – XV ст. я

Преденна М. Ю.
Государство и р
очерк с точки зр

Тарасенко М. С.
Пам'ятники Ста
історія формува

Ян Чжуан
Зародження шк

НАПРЯМ 2. ІСТОРІЯ ТА КУЛЬТУРА КРАЇН БЛИЗЬКОГО І СЕРЕДНЬОГО СХОДУ

Агай Кухи Амин

Кашкайцы и их музыкальная культура 43

Жуйкова М. В.

Динаміка наукового мовлення Агатангела Кримського
в аспекті кодифікації української мови у першій третині ХХ ст. 45

Kolomiets O. M., Ponomarev P. K.

Turkish cuisine as a macro sign of Eastern culture 48

Куцаєва Т. О.

Фрагмент бібліотечної колекції А. Кримського
в бібліотечному фонді НМІУ 51

Мазєнова О. В.

Концепт *āberu* («честь», «гідність»)
як регулятор комунікативної поведінки носіїв перської мови 55

Мозгова Н. Г.

Знаково-символічна специфіка східної та західної мовних епістем 58

Сидорчук Т. М.

Архів Омеляна Пріцака як джерело вивчення вітчизняного
та світового сходознавства 62

Скразловська І. А.

Традиції суспільної ієрархії у турків
на матеріалі турецьких антропонімів 66

Сопільняк С. В.

Стереотипи поведінки в перському лінгвокультурному просторі
(на матеріалі народних прикмет і забобонів
із компонентом نازر *nazr* «обітниця») 70

Стельмах М. Ю.

Історико-культурне підґрунття сучасного статусу перської мови 72

НАПРЯМ 3. ІСТОРІЯ ТА КУЛЬТУРА КРАЇН АЗІАТСЬКО-ТИХООКЕАНСЬКОГО РЕГІОНУ

Барштейн В. Ю.

Європейські дослідники флори і фауни країн
Азійсько-Тихоокеанського регіону в медальєрному мистецтві 75

Костанда І. О.

Традиційний текст як
(на матеріалі науково
форм стародавнього т

Метельська Ю. А.

Періодизація індонезі

Накевхрїшвілі О. А.

Регіональна інтеграція:
всеоохоплююче регіон

Новікова О. В.

Китайська «зелена кер
музеї мистецтв імені І

НАПРЯМ 4. ІСТОРІЯ ЄВРАЗІЙСЬКОГО РЕГІОНУ

Березінська О. В.

Взаємодія народів Пів

Бубенок О. Б.

До питання про обста
у степах Євразії

Латиш Ю. В.

Особливості модерніза

Мачай О. О.

Шлях Монголів Ільхан

Смирнов О. І., Кузов

Острів Березань на шл
(за матеріалами археол

Тищенко К. М.

Дербентський вектор у

Тортіка М. В.

Концепція «серединк
в трудах В. И. Ламанск

Chalyi A. O.

Was an Ottoman sultana

НАПРЯМ 2. ІСТОРІЯ ТА КУЛЬТУРА КРАЇН БЛИЗЬКОГО І СЕРЕДНЬОГО СХОДУ

Агай Кухи Амин
етномузиколог

КАШКАЙЦЫ И ИХ МУЗЫКАЛЬНАЯ КУЛЬТУРА

Кашкайский иль (этнос) состоит из разных субэтносов, объединенных в одну большую группу кашкаи. Зона кочевания кашкайского этноса – Юг и Центр Ирана в области Парс, или старая Персия¹. В древние времена (до возникновения Ислама на территории Ирана в 7 веке н. э.) Персия (Персеполь) была столицей Персидской империи². Таким образом, возникла обширная область на базе кочевания на территории Персии, своим устройством похожая на маленькое государство. Но считать, что все эти племена под названием кашкаи имеют общее родовое происхождение, неправильно. На самом деле современные кашкаи – это туркоязычные кочевники, которые на разных исторических этапах, в зависимости от исторических событий или по собственному желанию, переселились на территорию Персии.

Ошибочные мнения об истории кашкаи появляются тогда, когда происхождение целого этноса кашкаи связывают всего лишь с одним из тайфэ, составляющих кашкайский этнос. Например, если на Кавказе существует группа, похожая на одну из тайфэ кашкайского этноса, нельзя на этом основании причислять весь этнос к кавказским народам. Лучше перечислив названия тайфэ и определив происхождение каждой, придать понятию кашкаи статус государства, в котором собираются разные субэтносы.

¹ Персеполь (стар. перс.: Парса, нов. перс. تخت جمشید – тахте-джамшид, трон Джамшида) – древнеперсидский город, возникший в VI–V вв. до н. э., столица огромной империи Ахеменидов.

² Персидская империя – термин, которым называют различные государства, созданные персами. Чаще всего Персидской империей называют государства Ахеменидов (648–330 до н. э.) и Сасанидов (226–650), хотя в современной историографии принято разделять историю доисламского Ирана на три имперских периода: Ахеменидский, Аршакидский (Парфянский) и Сасанидский. До исламской революции 1979 года Иран официально именовался империей, а шаханшах Ирана носил титул Его Императорское Величество.

Фольклорная музыка этносов, которые жили на территории Персии (современного Ирана), испытала значительное влияние более цивилизованной городской культуры. С изменением привычного способа жизни этносов изменился тип культуры, его «окраска», приближаясь к городскому типу. Единственным исключением, когда новый тип городской культуры не повлиял на автохтонную традицию, стала кашкайская культура. Это произошло вследствие преобладания кочевой жизни этноса, а также по причине его относительной языковой изоляции от других этносов.

В культуре кашкаи термин «музыка» не существует в связи с нераздельным единством быта и музыкального искусства. Опираясь на исторические свидетельства, можно определить, что кашкайский этнос состоит из разных субэтносов, существовавших длительное время в разные исторические периоды на разных территориях. До XVII века эти субэтноты находились в процессе мигрирования. Они переселялись из разных регионов Кавказа, Северо-Запада Ирана (Северо-Востока Ирака), Востока Ирана (Хуросан) в сегодняшнюю область Парсуа. Приблизительно четыре столетия проходил процесс смешивания их культур.

Сегодняшняя кашкайская культура полигенетична в связи с процессом смешивания культур субэтносов, наполняющих ее. Процесс смешивания можно проследить на всех уровнях культуры, в том числе, и в музыке. Кашкайская музыка в спектре персидской музыкальной культуры выделяется своей специфичностью, иными, иногда непонятными для горожан качествами, чужеродной интонацией. Самым общим признаком кашкайской музыки является ее древнее происхождение, которое можно определить по характеру и видам музыки, ее функции, а также философии, вкладываемой в смысл музыки. На уровне особенного выделяются черты кашкайского музыкального языка: символические фигуры и движения в танцах, структура развития мелодии, типы кадансирования.

Список использованных источников:

1. Фасои М. История Ирана. Тегран.: Магур, 2005. 324 с.
2. Abdai M. Iranian history. Tehran, 1995. 566p.
3. Al-Farabi Great Book of Music. Tehran.: Part, 1993. 220 p.
4. Daring J. La musique de Farabi. Paris, 1970. 333 p.
5. Daring J. Music, Poetry and Visual Arts in Persia. The World of Music, 1982. V. 1. P. 50.
6. Daring J. Persian music radif mirza abdollah Tehran; Paris, 1990. 64 p.